

Chương 23

Fliss

Cả đời tôi chưa bao giờ thấy ê mặt như lần này. Cuối cùng tôi cũng đã thấy ánh sáng. Chân lý. Thực tế. Tôi đã nhầm. Một trăm phần trăm, hoàn toàn, tuyệt đối nhầm. Làm sao bản năng của tôi lại quáng gà đến thế? Làm sao tôi lại ngu đến thế?

Tôi không chỉ thấy ê mặt: tôi thấy rõ rồi. Tiều tụy. Tôi đang đứng giữa sân bay Sofia, đọc tin nhắn của Lottie mà nổi gai khắp người khi nghĩ đến những cực hình mình giáng xuống nó mấy ngày vừa qua. Tuần trăng mật của nó đã biến thành địa ngục - ấy vậy mà nó và Ben có vẻ lại khăng khít hơn bao giờ hết.

Toàn bộ trò cười này rốt cuộc là do Daniel và tôi. Tôi chỉ đang chạy theo những nhu cầu của chính mình. Tôi đang nhìn thế giới qua cặp kính méo mó, biến Lottie là nạn nhân vô tội. Chỉ còn điều duy nhất cứu rỗi tôi là nó không biết tôi đã làm gì, và sẽ không bao giờ biết. Ồn Chúa.

Tôi quay lại với tin nhắn của Lottie, lờ đi tiếng loa gọi lên máy bay đi Ikonos. Tôi sẽ không đến Ikonos. Tôi sẽ không bèn mảng lại gần tuần trăng mật của em tôi. Tôi đã tàn phá đủ rồi. Tôi sẽ tìm một chuyến bay an toàn tử tế về lại London cho Noah và tôi. Toàn bộ trò đùa dở hơi này chấm dứt rồi.

Chị cứ tưởng tượng đám cưới tuyệt vời nhất quả đất. Đám cưới của em còn tuyệt hơn thế nhiều. Chúng em thật đồng cảm với nhau, cùng háo hức chờ đón tương lai phía trước. So với Richard, Ben quả là một vị thần. Em còn chẳng nghĩ tới Richard một giây, và em cũng không hiểu nổi ngày xưa từng thích anh ta vì cái quái gì nữa. Ben có cả đồng kế hoạch tuyệt diệu cho tương lai!! Anh ấy sẽ thực hiện mấy kế hoạch chung với Yuri Zhernakov!! Chúng em sẽ đi du lịch khắp nơi rồi bơi thuyền ở biển Caribe, rồi mua trang trại ở Pháp!! Ben muốn con cái chúng em sau này sẽ biết hai thứ tiếng!!

Càng đọc, tôi càng cảm thấy nhói ghen tị. Cậu Ben này nghe cứ như Siêu nhân. Hình ảnh của Lorcan về cậu ta nghe có vẻ thiếu chính xác đến trầm trọng.

Duy chỉ có một chuyện buồn là ở nhà khách. Hóa ra chính em là người gây ra vụ cháy hồi xưa. Đây là tại nền thơm của em. Chuyện đó làm em sốc. Nhưng ngoài ra thì đây đúng là tuần trăng mật trong mơ hoàn hảo. Em thấy mình quá may mắn!!

Tôi tròn mắt nhìn điện thoại, choáng người. Lottie gây ra vụ cháy? Vụ cháy đã thay đổi đời nó? Tôi buột mồm kêu toáng lên, và Richard ngẩng phắt dậy.

“Cái gì thế?”

“Không có gì,” tôi tự động đáp. Tôi không thể tiết lộ tin nhắn riêng của Lottie với cậu ta được. Phải không?

Ôi, kệ bố nó. Tôi cần nói với ai đó hiểu được chuyện này.

“Lottie gây ra vụ cháy,” tôi nói ngắn gọn. Tôi rất hài lòng thấy cậu ta hiểu ngay tức khắc, vì đã biết sẽ như vậy.

“Chị đùa đấy à.” Mặt cậu ta sầm lại.

“Thế đấy.”

“Nhưng thế thì đúng là tin bão. Cô ấy có ổn không?”

“Nó bảo có.” Tôi chỉ vào điện thoại, nhưng cậu ta kiên quyết lắc đầu.

“Cô ấy sẽ làm bộ nói cứng thôi. Chứ còn cô ấy chắc chắn sẽ khủng hoảng.” Nét mặt cậu ta chuyển sang lo âu giận dữ. “Cái tên Ben kia có nhận ra không? Có chăm sóc nỗi cô ấy không?”

“Tôi chắc là có.” Tôi so vai lúng túng. “Cho đến giờ thì cậu ta vẫn ổn.”

“Tôi có xem tin nhắn được không?”

Tôi ngưng lại chỉ một giây. Chúng tôi đã đẩy chuyến phiêu lưu này đi quá xa, giấu giếm cũng chẳng còn để làm gì.

Cậu ta im lặng đọc tin nhắn, nhưng qua đôi vai gù xuống tôi hiểu cậu ta bị tổn thương ra sao. Tôi thấy cậu ta đọc lại lần nữa, rồi lần thứ ba. Cuối cùng cậu ta cũng ngược lên.

“Cô ấy yêu hẳn ta,” cậu ta nói, kiêu nói có phần tàn nhẫn, cứ như cậu ta đang muốn trừng trị bản thân mình. “Không phải à? Cô ấy yêu người kia, còn tôi chẳng qua không muốn đối diện với chuyện đó. Tôi đúng là thằng ngu thảm hại.”

“Richard...”

“Tôi vẫn mơ giấc mơ ngu ngốc là mình xuất hiện, nói cho cô ấy biết tình cảm của mình, làm cô ấy xiêu lòng và rồi cô ấy sẽ bỏ chạy cùng với tôi...” Cậu ta lắc đầu, như thể chính ý nghĩ ấy cũng làm cậu ta đau đớn. “Tôi đang ở trên hành tinh nào đây chứ? Chuyện này phải kết thúc thôi. Ngay bây giờ.”

Tôi gần như không chịu nổi thấy cậu ta bỏ cuộc, dù chính mình cũng đang làm động tác tương tự.

“Nhưng còn quyết tâm cho nó biết tình cảm của cậu? Còn thi đấu thì sao? Tôi đang cố gắng thổi lại lửa, nhưng cậu ta lại tắt đầu.

“Tôi nghĩ tôi thua cuộc từ lâu lắm rồi, chị Fliss ạ,” cậu ta nói. “Chính xác là từ mười lăm năm trước rồi. Chị không thấy thế à?”

“Có thể,” ngưng một lát tôi đáp. “Có thể cậu nói đúng.”

“Cô ấy đã kết hôn và hưởng hạnh phúc với tình yêu lớn của đời mình. Mừng cho cô ấy. Giờ tôi phải lo cho đời tôi.”

“Tôi nghĩ là cả hai chúng ta đều phải đi lo cho đời mình,” tôi chậm rãi nói. “Tôi cũng đáng trách chẳng kém gì cậu. Tôi đã cố vũ cậu.”

Khi nhìn vào mắt cậu ta, tôi chợt thấy buồn vì nhận ra đây là lúc chào tạm biệt. Nếu cậu ta với Lottie chấm dứt, thì cậu ta với tôi cũng vậy. Chấm dứt làm bạn. Chấm dứt làm chị dâu em rể.

Lại có tiếng gọi hành khách lên máy bay tới Ikonos, nhưng tôi lờ đi.

“Đến lúc đi rồi,” Lorcan nói, và ngẩng khỏi cái BlackBerry. Anh ta ngồi trên ghế đợi cạnh Noah, thằng bé đang hờ hờ đọc tờ rơi về an ninh bằng tiếng Bungari. “Hai người làm gì vậy?” Anh ta nhận ra vẻ mặt thần thờ của Richard. “Có chuyện gì thế?”

“Tôi là một thằng ngốc, chuyện thế đấy,” Richard nói, đột nhiên hăng lên. “Rốt cuộc tôi đã nhận ra. Rốt cuộc.”

“Tôi cũng thế.” Tôi thở dài. “Đấy chính xác là điều tôi thấy. Rốt cuộc tôi đã nhận ra.”

“Chúng tôi đã nhận ra.”

“Cả hai chúng tôi.”

“Ồ.” Lorcan có vẻ đang xác nhận tình hình. “Vậy là... chỉ mình tôi đến Ikonos?”

Richard nghĩ một lúc, rồi xốc cái túi vải khách sạn Nóc Thành Phố mới tậu được lên.

“Có thể tôi sẽ đi cùng. Chắc tôi sẽ chẳng bao giờ có cơ hội đến Ikonos nữa. Tôi muốn ngắm hoàng hôn. Lottie lúc nào cũng bảo hoàng hôn ở đây đẹp nhất thế giới. Tôi sẽ kiếm một chón lạng lẽ ngắm hoàng hôn và rồi trở lại San Francisco. Cô ấy sẽ chẳng bao giờ biết tôi đã đến.”

“Còn chị và Noah thì sao?” Lorcan quay sang tôi. Tôi đang định bảo có trả vàng cũng không lôi nổi tôi đến Ikonos nữa thì điện thoại của anh ta lại kêu.

“Ben nhắn. Đợi đã.” Anh ta đọc tin nhắn, vẻ mặt anh trông thật kỳ lạ. “Không thể tin nổi,” cuối cùng anh ta lầm bầm.

“Sao thế?”

Lorcan lặng lẽ nhìn lên. Trông anh ta thực tình choáng nặng.

“Lorcan, sao thế?” Tôi thấy một xíu lo âu. “Lottie có sao không?”

“Tôi sẽ không đời nào hiểu nổi Ben,” anh ta chậm rãi nói, bỏ qua câu hỏi của tôi. “Không đời nào.”

“Lottie có sao không?” tôi gặng. “Chuyện gì thế?”

“Vấn đề không phải là chuyện gì...” Lần nữa trông anh ta lại như muốn bênh. “Minh sẽ không bảo vệ Ben,” anh ta nói, như tự nhủ một mình. “Thế này thì thật quá quất.”

“Nói ngay!” tôi quát.

“OK.” Lorcan thở hắt ra. “Mới cưới được hai ngày anh ta đã thu xếp hẹn hò với một người đàn bà khác.”

“Sao?” Richard và tôi cùng lúc thốt lên.

“Thư ký riêng của anh ta đang nghỉ phép, nên anh ta muốn nhờ thư ký của tôi đặt phòng nghỉ cuối tuần ở Anh. Cho anh ta và một cô ả nào đó tên Sarah. Thậm chí tôi còn chưa bao giờ nghe nói đến cô ta. Anh ta nói...” Anh ta chìa điện thoại cho tôi. “Hừ, chị cứ tự xem anh ta nói gì.”

Tôi tóm lấy điện thoại, liếc qua tin nhắn. Tôi căng thẳng đến mức chỉ tiếp thu được chừng một phần ba, nhưng cũng hiểu đại ý.

Chúng tôi gặp lại sau ngàn ấy năm... thân hình bốc lửa... anh phải gặp mới được...

“Thằng khốn!” Tiếng kêu nóng rực của tôi vang dội khắp sân bay Sofia. Tôi thấy mình phùng phùng giật dữ đến nỗi tưởng như có thể bốc cháy tại chỗ. “Em gái tôi yêu thằng cha này! Còn hấn thì đối xử với nó như thế đây!”

“Kê cả so với tiêu chuẩn thì Ben cũng khá hèn.” Lorcan lắc đầu.

“Nó trao cả trái tim cho hấn. Nó trao cả thân thể và tâm hồn cho hấn.” Tôi run lên vì điên giật. “Sao hấn dám? Giờ chúng nó ở đâu?” Tôi lại nhìn tin nhắn. “Vẫn ở nhà khách à?”

“Phải, nhưng có vẻ ăn xong họ sẽ rời đó trở lại khách sạn.”

“Được. Richard.” Tôi quay sang cậu ta. “Chúng ta phải cứu Lottie khỏi thằng cha khốn kiếp ác ôn này.”

“Đợi một phút!” Lorcan nhảy vào. “Thế còn ‘Tôi sẽ không bao giờ can thiệp vào đời em gái mình nữa’? Thế còn ‘Hãy buộc tôi giữ lời thề’?”

“Đấy là lúc trước,” tôi trả đũa. “Đấy là lúc tôi sai.”

“Giờ chị vẫn sai!”

“Tôi đúng!”

“Chị sai. Fliss, chị đánh mất lý trí rồi. Chị đã có lý trí được chừng năm phút, và giờ chị lại đánh mất rồi.” Lorcan nói với giọng thản nhiên và rành rẽ đến mức khiến tôi phát điên.

“Lý trí đã mách tôi rằng bạn thân nhất của anh là một thằng cha bắt cá hai tay!” Tôi quắc mắt nhìn anh ta trách móc và anh ta lắc đầu.

“Đừng giờ bài đó với tôi. Có phải lỗi của tôi đâu!”

“Anh có muốn đọc mớ tin nhắn này không?” Tôi đập chát cái BlackBerry của mình vào tay để nhấn mạnh. “Cô em gái tội nghiệp cả tin của tôi đã mê muội vì Ben. Nó đang lên kế hoạch sống cả đời ở Pháp với anh ta. Nó hoàn toàn mảy may không biết chuyện anh ta đang móc ngoéo với cô nàng nào đó thời xa xưa có thân hình bốc lửa.” Tôi muốn khóc òa lên. “Nó đang đi trăng mật, trời ạ. Có loại sâu bọ hèn hạ nào đi ngoại tình ngay trong tuần trăng mật, trong lúc thậm chí còn chưa động phòng cơ chứ?”

“Nếu chị nhìn nhận theo cách đó...” Lorcan nhượng bộ.

“Hừ, tôi không khoan tay nhìn đâu. Tôi sẽ cứu em gái tôi. Richard, cậu có vào cuộc không?”

“Vào cuộc?” Cậu ta lắc đầu quày quẩy. “Tôi không vào cuộc đâu. Lottie đang sống cuộc đời cô ấy. Cô ấy không muốn có tôi. Cô ấy đã nói rất thẳng thắn như vậy rồi.”

“Nhưng cuộc hôn nhân của nó với Ben đang bị đe dọa!” tôi tuyệt vọng kêu lên. “Cậu không thấy à?”

“Chúng ta đâu có biết chắc? Lottie đã chọn Ben, đấy là điều tôi buộc phải chấp nhận.” Cậu ta lắc cái túi lên vai. “Chị muốn làm gì thì làm, nhưng tôi sẽ đi đường tôi. Tôi sẽ đi tìm ngắm hoàng hôn, cố tìm cho mình chút thanh thản trong lòng.”

Tôi trợn mắt nhìn cậu ta mà không sao tin nổi. Giờ cậu ta lại giờ trò Đạt Lai Lạt Ma với tôi?

“Thế còn anh?” Tôi quay sang Lorcan, anh ta giờ hai tay xin kiếu và cũng lắc đầu.

“Không phải việc của tôi. Tôi đến đây vì những lý do thuần túy công việc. Một khi giấy tờ tái cơ cấu ký xong rồi, tôi sẽ mặc kệ Ben.”

“Thế là cả hai người đều rút dù bỏ tôi lại hả?” Tôi trừng mắt nhìn cả hai. “Được. Được lắm. Tôi sẽ cứu nó chẳng cần đến hai người.” Tôi chìa tay. “Đi thôi, Noah. Rốt cuộc thì chúng ta vẫn đến Ikonos.”

“OK. Thế họ đã làm chưa?” nó lú lo hói trong lúc thu lượm tất cả mớ tờ rơi bằng tiếng Bungari đã nhạt nhanh được.

“Làm gì cơ?” Trong một thoáng tôi cảm khẫu.

“Dì Lottie với cậu Ben. Dì với cậu đã cho lạp xường vào bánh gói chưa?”

“Bánh rán,” Richard sửa.

“Bánh bao,” Lorcan chữa.

“Cả hai im mồm!” tôi rồi rít kêu. Tôi có cảm giác mọi thứ đang tuột khỏi tay mình. Chẳng lẽ tôi phải bắt đầu bài giảng sinh học thường thức với cậu con lên bảy ngay bây giờ, giữa sân bay Sofia?

Ngoài ra, cấp thiết hơn: đúng là một câu hỏi đáng giá. Họ đã làm chưa?

“Mẹ không biết,” cuối cùng tôi nói, vòng tay ôm Noah. “Chúng ta không biết, con yêu ạ. Không ai biết.”

“Thực tế là tôi biết đấy.” Lorcan rời mắt khỏi điện thoại. “Mới nhận tin nhắn nữa của Ben.” Mặt anh ta hơi giật giật. “Rõ ràng là đêm tân hôn vẫn được tiến hành. Họ đang quay lại khách sạn để...” Anh ta liếc xuống Noah. “Hãy nói thế này. Cái lạp xường đang tiến về phía bánh bao.”

“Khôngggggg!” Tiếng kêu đau khổ của tôi văng lên tận trần và vài hành khách đứng gần quay lại dòm. “Nhưng nó đâu có biết hẳn ta là một tên khốn sở Khanh lừa đảo đến như thế nào!” Tôi bứt rứt nhìn từ người này sang người kia. “Chúng ta phải chặn chúng lại!”

“Fliss, bình tĩnh,” Lorcan nói.

“Chặn họ lại?” Richard trông sóc nặng.

“Chị ấy đã phá hoại kỳ nghỉ trăng mật của họ từ đầu đến giờ,” Lorcan giải thích vắn tắt. “Chứ anh không bao giờ nghĩ làm sao họ lại xui xẻo đến mức ấy à?”

“Trời đất ơi, Fliss.” Richard choáng váng.

“Mình phải lên máy bay thôi,” Noah nói và giật tay áo tôi, nhưng cả ba đều tảng lờ nó. Quyết tâm đang chảy hừng hực trong máu tôi như thép lỏng. Không hiệp sĩ thánh chiến nào có thể thánh chiến bằng tôi lúc này.

“Tên khốn đó sẽ không có cửa làm tan vỡ trái tim em gái tôi.” Tôi đang bấm phím tắt gọi Nico. “Richard, chỉ cho tôi vài đường đi. Cậu có thông tin nội gián, cậu sẽ rất có ích. Những thứ cụ thể gì sẽ làm Lottie mất hứng?”

“Mình phải lên máy bay thôi,” Noah lại nói, và cả ba lại tảng lờ nó.

“Tôi không nói cho chị đâu!” Richard tỏ vẻ kinh hãi. “Đây là thông tin riêng tư!”

“Nó là em gái tôi...” Tôi ngưng lại khi Nico bắt máy.

“Chào?” giọng ông rất đẽ phòng. “Fliss?”

“Nico!” tôi hét lên. “Ôn Chúa ông còn đó! Chúng ta cần phải tăng cường thêm một mức. Nhắc lại, tăng cường thêm một mức.”

“Fliss!” Nico có vẻ sốt ruột. “Tôi không thể tiếp tục thỏa thuận ấy được! Khách sạn đang bắn khoản tôi có ý đồ gì. Chúng ta đang gây nghi ngờ cho họ!”

“Ông phải làm,” tôi kiên quyết nói. “Họ đang trên đường trở lại khách sạn, còn tôi sắp đến nơi rồi. Trong lúc đợi hãy ngăn không cho họ vào đến giường. Cứ vật Ben xuống đất nếu phải thế. Làm bất cứ thứ gì cần thiết!”

“Fliss...”

“Mẹ, mình phải lên máy bay thôi...”

“Làm bất cứ thứ gì cần thiết, Nico! Làm bất cứ thứ gì cần thiết!”